

Vuonna 1940

Syksyllä v. 1940 menin ensimmäiselle luokalle Koskelankylän kansakouluun. Opettajana meillä oli Elina Kettula.

Toisella luokalla opiskeltiin vain neljää oppiainetta: lukeminen, kirjoitusharjoitus, laskento ja kaunokirjoitus. Taisi olla osa koulumme tiloista sotilaiden käytössä. Koulua käytiin kahdessa vuorossa, aamu- ja iltavuoro. Kevätlukukaudella opettajanamme oli Lotta-pukuinen Helena Hohti. Sota kiehui maailmassa, mutta me kävimme koulua. Ilmahälytyksiä ei onneksi ollut päivällä.

Kolmella seuraavalla luokalla Anna Vahtola opetti meitä. Hän oli aika ankara, mutta kyllä me myös pidimme hänestä. Hän sai luokkaan työrauhan. Anna Vahtola käytti myös karttakeppiä. Isku pulpettiin saattoi olla kova, koska keppejä meni poikki.

Vuosien vierieissä ovat asiat muuttuneet paljon, esimerkiksi ruokailu. Keittola oli entinen sauna. Yläluokan pojat hakivat ison kattilan. Eteiseen pystytettiin pitkä pöytä ja ruokakupit asetettiin riviin ja leipätarjotin toiseen päähän pöytää. Maitoa eikä voita ollut, salaateista puhumattakaan. Ruokailuvälineinä olivat aika karkeat vuosien varrella kolhiintuneet emalikulit ja lusikat; haarukoita tai veitsiä ei ollut. Ruokakupit haettiin luokittain riveissä ja syömään mentiin omaan luokkaan. Pulpetin kannelle pantiin ruokaliina, ettei se likaantuisi.

Ruoka oli puuroa, velliä, lihakeittoa ja maitopottua. Se kyllä meille maistui. Kaikki piti syödä, mitään ei saanut jättää. Yläluokkalaiset tytöt kävivät astioita tiskaamassa keittäjän apuna. Ne pestiin käsin. Jos oli paljon tiskiä, saimme myöhästyä tunniltakin.

Laskiaistiistaina lähdimme mäenlaskuun. Laskimme Mikko-Matin mäestä. Myös opettaja Vahtola laski mäen alas. Minä sain kunnian sillä aikaa pidellä kädessäni hänen silmälasejaan. Kevätretkellä Vahtola opetti meille koivunvarpuvispilän tekoa.

Meitä oli muutamia tyttöjä, jotka olimme laulamassa Anna Vahtolan hautaustilaisuudessa.

Koulussa oli tulipalo kevättalvella ehkä v. 1945. Minä itkin; luokkamme oli vaarassa; iltavuoro taisi vielä olla koulussa! Pojat olivat hyvillään, että ei tarvitse mennä kouluun, mutta me jouduimme menemään Tuiraan kouluun; koulumatka piteni paljon.

Leila Heikkinen, os. Huttunen